

אינם חיים כלל." ונתחזק הרוח מאוד עד שכמ' [שכמה] וכמ' [וכמה] אנשים הוליכו אותו בקושי גדול לבית הה"מ [הרב המגיד]. וכשבא במחיצת קדשו, פנה הבחור עורף, ולא רצה בשום אופן להסתכל בפני קדושת הרב. ואמר הרב: "אני גוזר אליך שתחזור אלי את פניך." וצווח הרוח בקול מר ואמר: "אתה הוא הרב בקאזעניץ, מה אתה רוצ' [רוצה] ממני? אין אני שומע כלל לגזירתך, ידוע תדע כאשר אני הייתי בן י"ג שנה הייתי מופלא בתור' [בתורה] יותר מפלאתך כעת." ואמר לו הרב: "תחזור את פניך, ואם לא, אכה אותך במטה אשר בידי." וצווח הרוח בקולי קולות: "רוצח, מה אתה רוצה להרגני, לא אחזיר פני בשום אופן." והניח הרב את המטה על הבחור. נפל הבחור לארץ וצווח בקול יללה ואמר: "הרב המגיד הרג אותי!" ואמר עוד הרב: "תחזיר פניך אלי, ואם לא אני אכה אותך שנית." ועמד הבחור והחזיר פניו להרב. רק נתן עיניו למטה ולא רצה בשום אופן לראות פני הרב. אמר הרב: "אני גוזר עליך שתגביה עיניך ותסתכל בפני." אמר הבחור: "זהו הדבר שא"א [שאי אפשר] ואף אם תהרוג אותי לא אוכל ראות פניך." אמר: "אני אכה אותך עוד." ופחד הרוח והגביה את עיניו, והסתכל בע"כ [בעל כרחו] בפני קדושתו. ושאל אותו: "מי אתה?" אמר לו הבחור: "למה זה תשאל לשמי, כי איני מדורות הללו." אמר לו: "מאיזה דור אתה?" ושתק הרוח. ואמר לו הרב הקדוש: "אני אכה אותך עוד הפעם." והתחיל הרוח לבכות. אמר: "הלהרגני אתה אומר?" והניח הקדוש המטה על הבחור. וצעק הבחור בקולות משונות, עד שנפחדו כל העומדים, ואמר: "אגיד מי אני. אני הוא הראשון שזרק האבן על זכר"י הנביא בב"ה [בבית המדרש] וגם אותי הרג נבזרדן ראשון. ומעת חורבן הבית אין לי מנוחה אף רגע מהמשחיתים

ולא זכיתי אף לגיהנם." ושאל אותו
הרב הקדוש: "מי ניתן לך רשות
לכנוס בגוף של הבחור?" והתחיל
לבכות ולהתחנן מכ"ק [מכבוד
קדושתו] שלא יגרש אותו מהבחור.
ואמר כי בגוף הבחור יש לי קצת

מנוחה מהמשחיתים. אמר לו הרב הקדוש: "זהו דבר שא"א [שאי אפשר]. אני גוזר עליך שתלך מגוף הבחור ולא תזיק אותו בשום אבר." והתחיל הרוח לבכות ולקונן עד שבכו כל העומדים שם. אמר לו הרב הקדוש: "אני אזכרה את נשמתך שתבוא לגיהנם. אני אלמוד בכל יום אחר התפילה משנה משניות עבור נשמתך, והבחור יאמר קדיש." ונתרצה הרוח לילד מהבחור בלא שום נזק.